

รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชา การสอนภาษาไทย ปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561

พระณัฐกร ปฏิภาณเมธี, พระครูปริยัติกิตติวิมล, อัครชัย ชัยแสวง,
กิตติคุณ ภูลายยาว, ทองสาย ศักดิ์วีระกุล, ชุ่ม พิมพ์ศิริ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
อีเมล: d_na2549@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อสร้างรูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 2) เพื่อพัฒนารูปแบบการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นการส่งสารของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 จำนวน 61 รูป เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แล้วนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบของการบรรยาย

ผลการวิจัยพบว่า โดยรวมแปลผลความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาสรุปผลการเปรียบเทียบโดยรวมกลุ่มที่ทดลองหรือควบคุมด้วยการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการคือ การรู้จักคิด พิจารณาก่อนการใช้คำศัพท์โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มปกติเท่ากับ 2.91 (จาก 3.67) และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .88 ต่างจากกลุ่มปกติ .76 หน่วยความถี่ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีความตระหนักในการใช้ภาษาดีกว่ากลุ่มปกติ รายงานพบว่า ด้านกระบวนการในการฝึกตระหนักแบบโยนิโสมนสิการ ด้านความรู้ด้านความรู้ที่เป็นทักษะการส่งสารมีค่าความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากและด้านการพัฒนาการฝึกทักษะการส่งสารที่เป็นรูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโยนิโสมนสิการมีค่าความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านข้อเสนอแนะพบว่า นักศึกษาได้แสดงปัญหาข้อเสนอแนะด้านคำศัพท์เพิ่มเติมเช่น คำว่า ผีอก หมายถึง ยุงเรื่องชาวบ้าน คำว่า สายเปย์ หมายถึง ชอบจ่ายให้ และ คำว่า หลัว หมายถึง สามเณร ข้อเสนอแนะด้านอื่น เช่น ควรใช้หลักธรรมอื่นๆ อีก ด้านกระบวนการ ฝึกความตระหนัก คือ ควรให้ฝึกการออกเสียงแบบ ด้านความรู้ที่เป็นทักษะในการส่งสาร คือ ควรออกเสียงอ่านตามตัวอักษร และด้านการพัฒนาการฝึกทักษะการส่งสารว่า ควรเขียนด้วยอารมณ์ดี ส่วนด้านการสัมภาษณ์ พบว่า ด้านคำศัพท์ นักศึกษาทั้ง 6 เกิดความคิดหรือตระหนักได้ว่า ควรจักใช้คำศัพท์เช่นไรในการส่งสารแต่ละครั้งและคนหนึ่งได้กล่าวว่า จักพยายามใช้ให้ดีที่สุดและจักนำวิธีการใช้คำไปบอกกล่าวกับเพื่อนและญาติพี่น้องด้วย

คำสำคัญ : พัฒนาการส่งสาร, สื่ออิเล็กทรอนิกส์

The Form to Development of Sending the Thai Language Pass Electronics Aide in Thai Teaching Students 2 Years, MBU.Lanna Campus, Academic Year 1/2561

Pra Nathakorn Patipannamatee, Akkarachai Chaisawans,
Kittikhun Poolaiyao, Thongsai. Sakveerakul, Choom Pimkeeree
Mahamahkut Buddhist University, Lanna Campus
E-mail: d_na2549@hotmail.com

ABSTRACT

The objective of this research is as follows 1) To create a model to develop Thai language transmission electronic media. Of students in the field of Thai language teaching, 2nd year, Lanna Campus, academic year 1/2561 2) To develop the Thai language transmission model electronic media Of students in the field of Thai language teaching, 2nd year, Lanna Campus, academic year 1/2561 and 3) to compare the opinions of the messenger of the experimental group and the control group The sample group used in the research was Students studying in the second year, number 61, tools used are questionnaires, structured interviews. And present the research results in the form of lectures

The research found that By including interpreting the results at a high level In terms of the vocabulary used by students, summarizing the results of the comparison by combining the experimental group or by using the Yonisomanasikarn learning method is the knowledge of thinking before using the vocabulary, with an average less than the normal group equal to 2.91 (from 3.67) and The standard deviation is .88. Unlike the normal group .76, the frequency unit shows that Students in the experimental group were aware of language usage better than the normal group. It was found that in the process of practicing Yonisomanasikarn awareness Knowledge of knowledge that is a communication skill has a high level of overall opinion and development in the development of the practice of communication skills that is a form of development of Thai language transmission via electronic media. Knicks with Yonisomanasikarn have a high level of overall opinion.

The suggestion that the course structure is should be In the suggestion, it was found that Students expressed problems with vocabulary suggestions. More like the word taro means busy with the villagers. The word "Saipe" means "like to pay" and "Lua" means "husband". Other suggestions, for example, should use other principles of the process. Awareness training is a way to practice pronunciation. The knowledge that is skills in the transmission is should be pronounced according to the letter. And development of communication skills Should write in a good mood As for the interview, it was found that in terms of vocabulary, all 6 students had thought or realized that What words should be used in each submission and one person said Will try to use the best and will use the words to tell friends and relatives as well

Keywords : Development of Sending, lectronics

บทนำ

หลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้สร้างขึ้นมาใช้เรียนใช้สอนแล้วในระยะ 5 ปี ต้องมีการประเมินหลักสูตรว่า หลักสูตรนั้นๆ มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เพราะวิทยาการต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมอยู่ทุกปี ถ้าหลักสูตรมีมาตรฐานคงที่อยู่เช่นเดิม เนื้อหาวิชาในหลักสูตรนั้นๆ จักไม่ทันสมัย ไม่เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังนั้น การประเมินหลักสูตรย่อมมีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการจัดการศึกษา เพราะเป็นเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการควบคุมคุณภาพของหลักสูตร ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของคนในชาติ นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยต้องมีความรู้และทักษะการใช้ภาษาที่ถูกต้องเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมในการประกอบกิจการงานคือ ความเป็นครูที่ต้องใช้ภาษาประกอบการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติ ดังนั้น ภาษาไทยจึงเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การบันทึกเรื่องราวจากอดีตถึงปัจจุบันและเป็นวัฒนธรรมของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การพูดกับการเขียนเพราะการสื่อสารมีความสำคัญดังนี้ 1) การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย ไม่มีใครที่จะดำรงชีวิตได้ โดยปราศจากการสื่อสาร ทุกสาขาอาชีพก็ต้องใช้การสื่อสารในการปฏิบัติงาน การทำธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะสังคมมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตลอดเวลา พัฒนาการทางสังคม จึงดำเนินไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางการสื่อสาร 2) การสื่อสารก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสังคม ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม ช่วยสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี ช่วยธำรงสังคมให้อยู่ร่วมกันเป็นปกติสุขและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ 3) การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคลและสังคม การพัฒนาทางสังคมในด้านคุณธรรม จริยธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งศาสตร์ในการสื่อสาร จำเป็นต้องพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง

การสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ และพัฒนาความเจริญก้าวหน้าในสังคมไทย ปัญหาในการส่งสารนั้นจะสังเกตจากผู้ส่งสาร (sender) หรือ แหล่งสาร (source) คือ บุคคล กลุ่มบุคคล หรือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการส่งสารที่เป็นผู้เริ่มต้นส่งสารด้วยการแปลสารนั้นให้อยู่ในรูปของสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นแทนความคิด ได้แก่ ภาษาและอากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อสื่อสารความคิด ความรู้สึก ข่าวสาร ความต้องการและวัตถุประสงค์ของตนไปยังผู้รับสารด้วยวิธีการใด ๆ หรือส่งผ่านช่องทางใดก็ตาม เช่น ผู้พูด ผู้เขียน เป็นต้น ส่วนสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นหมายถึง เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับวงจรไฟฟ้าที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ไฟฟ้าที่เป็น active component เช่น หลอดสุญญากาศ, ทรานซิสเตอร์, ไดโอด และ Integrated Circuit และ ชิ้นส่วน พาสซีฟ (อังกฤษ: passive component) เช่น ตัวนำไฟฟ้า, ตัวต้านทานไฟฟ้า, ตัวเก็บประจุ และคอยล์ พฤติกรรมไม่เชิงเส้นของ active component และความสามารถในการควบคุมการไหลของอิเล็กตรอนทำให้สามารถขยายสัญญาณอ่อนๆ ให้แรงขึ้นเพื่อการสื่อสารทางภาพและเสียง เช่น โทรเลข, โทรศัพท์, วิทยุ, โทรทัศน์ เป็นต้น (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี) ในการวิจัยเรื่องนี้ จะจำกัดเฉพาะ โทรศัพท์มือถือที่ใช้โปรแกรม เฟซ (Face) บ้าง ไลน์ (Line) บ้างของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยชั้นปีที่ 2 เพราะได้พบปัญหาการใช้ภาษาของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยในชั้นปีที่ 1 (ปี 2560)

มีการส่งสารที่ใช้คำผิดแบบภาษาวัยรุ่นมาก ภาษาปากและภาษาสแลงมาก เช่น คำที่สะกดผิดว่า นู๋ (หนู) ชะมะ, ซิมิ (ใช้ไหม) ชะ (ใช้ปะ, ใช้หรือเปล่า) มว้ากกก (มาก) ป่าว , ปะ, ปล่าว (เปล่า) คัย , ไค, ครัย (ใคร) ตะเอง (ตัวเอง) เก้า, เก้าท์, (เขา) เทอ, เทอ์ (เธอ) ซิ้ล , ซ้าน (ฉัน) คัะ , ครี , ครัะ , คำ (คะ) คร้าบ , คับ , คัพ , คร๊าฟ (ครับ) จิง (จริง) และ กำ (กรรม) หรือ คำที่สะกดผิดเพื่อแสดงอารมณ์ เช่น เป็นอะไรว่า เปงราย, เปนรัย, เปงรัย ทำไมว่า ทามมาย, ทามมัย จังเลยว้า จังรุย, จังเยย, จุงเบย นิดนึ่งว่า นิสนึ่ง, นิสนุง น่ารักว่า น่าร็อคอ้า จริง ๆ ว่า จิจี้, จิงๆ สุด ๆ ว่า ผุด ๆ ไม้รู้ ว่า มะรุ อะไรหรือ ว่า ไรเหรอ, ไรหระ, ไรเหลอ, ไรหระ, อาไยหอย หรือคำเลียนเสียงโดยส่วนใหญ่จะเพิ่มท้นทฆมาตหรือซ้ำ ตัวอักษร เช่น อ้าย ว่า แอรัยย, อรัยยย, อัยยะ กรีด ว่า กี้สส, โสก ว่า โสกกก, โ้อ ว่า โ้อวส์, มั่น ว่า มั่นส์ เป็นต้น คำที่เป็นภาษาแบบนี้ สร้างปัญหาให้วัยรุ่นและเด็กนักเรียนหรือผู้พบเห็นและจะเกิดผลกระทบต่อเด็กนักเรียนเป็นอย่างมากเนื่องจากนักเรียนยังไม่ค่อยรู้ว่า คำเช่นไรควรใช้ส่งสารในการสื่อสาร หรือเกิดความท้อใจคนองในการสื่อสารจนเป็นนิสัยซึ่งไม่เหมาะสมกับการเป็นนักศึกษาสายวิชาชีพครูและการจะเป็นครูที่ดีของชาติ

จากปัญหาเหล่านี้จะกลายเป็นผลกระทบต่อสังคม คือทั้งในระดับโรงเรียน กล่าวคือนักเรียนจะใช้ คำที่ไม่ถูกต้องตามกาลเทศะจนเกิดความเคยชิน คำและความหมายของคำจะเปลี่ยนไปทำให้การสื่อสาร ไม่สัมฤทธิ์ผลเพราะผู้รับสารบางกลุ่มไม่เข้าใจ ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยผู้สอนพบคำศัพท์แปลกๆ บ่อยครั้งที่นักศึกษาเขียนรายงานก็ตี สนทนาโต้ตอบกับอาจารย์ก็ตีซึ่งไม่เหมาะสมและในสังคมไทยจักส่งผลให้ภาษา วิบัติที่ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมไทย ผู้ด้อยการศึกษาได้ยิน ได้เห็นจะคิดว่าเป็นการโก้เก๋ นับว่าเป็นปัญหาหรือ อุปสรรคต่อผู้รับสาร เช่น ขาดความรู้เรื่องในสารที่จะรับ 2) ขาดความพร้อมที่จะรับสาร 3) ผู้รับสารมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้ส่งสาร 4) ผู้รับสารมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อคำศัพท์ในสารและ 5) ผู้รับสารมีความคาดหวัง ในการสื่อสารสูงเกินไปทำให้เกิดความเบื่อหน่ายต่อระบบการสื่อสาร

(www.thaiforcommunication.weebly.com 25/5/2018)

ผู้วิจัยคาดว่า จะมีการแก้ปัญหาเบื้องต้นได้โดยให้ผู้ส่งสารรู้จักยังคิดในการส่งสารโดยสร้างให้ผู้ส่งสารให้มีคุณสมบัติที่ดีในการส่งสาร เช่น 1) เป็นผู้ที่มีเจตนาแน่วแน่ที่จะให้ผู้อื่นรับรู้จุดประสงค์ของตน ในการส่งสาร 2) เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาของสารที่ต้องการจะส่งออกไปเป็นอย่างดี 3) มีความรับผิดชอบในฐานะเป็นผู้ส่งสาร และ 4) เป็นผู้รู้จักเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมในการส่งสาร 5) สร้างความตระหนักในการส่งสารด้วยหลักโยนิโสมนสิการ คือ การทำในใจโดยแยบคาย การคิดพิจารณาอย่างละเอียด ถี่ถ้วนและลึกซึ้ง หรือการคิดที่ถูกต้อง มีระเบียบ มีเหตุผล และสร้างสรรค์ดังคำ พุทธพจน์ที่ว่า” ภิกษุทั้งหลายเมื่อดวงอาทิตย์อุทัยยังอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็นบุพนิมิตฉันใด ความถึงพร้อมด้วยโยนิโสมนสิการก็เป็นตัวนำบุพนิมิตแห่งการเกิดขึ้นของอารยธรรมาภิพมรรคแก่ภิกษุ ฉะนั้น” (สังยุตตนิกาย มหาวรรค) ซึ่งเป็นเหตุให้หยุดคิดก่อนที่จะส่งสารมีเนื้อหาหลายประการ เช่น

1. วิธีคิดแบบสืบสาวเหตุปัจจัย คือ คิดแบบมีเหตุผล เช่น พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้โดยใช้วิธีการคิดแบบ สืบสาวหาเหตุจากปัจจัย
2. วิธีคิดแบบแยกแยะส่วนประกอบ คือ การคิดจำแนกแยกแยะองค์รวมของ สิ่งต่าง ๆ ออกเป็นองค์ย่อย ๆ ทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบย่อยเหล่านั้นว่ามีความ เกี่ยวเนื่องกันมีเหตุมีผลและพึ่งพาอาศัยกันได้อย่างไร
3. วิธีแบบสามัญลักษณ์ คือ คิดแบบไตร

ลักษณะ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) คือคิดแบบรู้เท่าทันธรรมดา ชีวิตของคนเราก็คือเป็นเช่นนี้เป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้ ทุกขังมีแต่ความทุกข์ อนัตตาไม่มีตัวตนที่แน่นอน 4. วิธีคิดแบบอริยสัจ หรือ วิธีคิดแบบแก้ปัญหา คือ การพิจารณาปัญหาอะไรบ้าง (ทุกข์) สาเหตุอยู่ที่ใด (สมุทัย) แนวทางและเป้าหมายของการแก้ปัญหาที่ตั้งไว้ (นิโรธ) พิจารณาวិธีการ ดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย (มรรค) ซึ่งเราสามารถใช้เป็นหลักยึดในการพิจารณาถึงความจริงและนำไปสู่การคิด ตามกระบวนการนี้ 5. วิธีคิดแบบเห็นคุณ – โทษและทางออก คือ มองในเชิงคุณค่าว่าสิ่งนั้น ๆ มีคุณในแง่ไหน มีโทษในแง่ใด มองทั้งคุณและโทษ เป็นต้น สรุปได้ 4 ข้อ คือ 1. คิดเป็นระเบียบ 2. คิดถูกวิธี 3. คิดเป็นเหตุเป็นผล 4. คิดให้เกิดการกระทำที่เป็นกุศล(<https://sites.google.com/site/krutantae/withi-khid-baeb-yoniso-mnsika> 25/5/2018) ตัวอย่าง เช่น 1) กลุ่มคำสรรพนาม ก่อนพูดและเขียนทุกครั้งได้คิดเห็นเหตุปัจจัยและคุณโทษการใช้ภาษา. ถ้อยคำว่า นู จะต้องเขียนว่า หนู เสมอ, ถ้อยคำว่า เก้า, เก้าท์, จะต้องเขียนว่า เขา เสมอ, ถ้อยคำว่า คัย, ไค, ครัย จะต้องเขียนว่า ใคร เสมอ เป็นต้น 2) กลุ่มคำวิเศษณ์ ถ้อยคำว่า มวิากกกก จะต้องเขียนว่า มาก เสมอ, คำว่า คร๊ะ, คร๊าบ , คับ, คัพ, คร๊าฟ จะต้องเขียนว่า ครับ เสมอ, ถ้อยคำว่า จิง จะต้องเขียนว่า จริง เสมอ, ถ้อยคำ ว่า ก็๊ส จะต้องเขียนว่า กร๊ิต เสมอ เป็นต้น และ 3) กลุ่มคำถาม คำปฏิเสธและคำอุทาน เช่น คำว่า ชะมะ, ซิมิ, ไซปะ, จะต้องเขียนว่า ไซใหม่ เสมอ, คำว่า ไรเหรอ, ไรหรอ, ไรเหลอ, ไรหรอ, อาไยหยจะต้องเขียนว่า อะไร เสมอ, ถ้อยคำ ว่า ทามมาย, ทามมัย จะต้องเขียนว่า ทำไม เสมอ และคำว่า เปงราย, เปนรัย, จะต้องเขียนว่า เป็นอะไร เสมอ เป็นต้น

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย มีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยและหลักภาษาไทยมาแล้วและจะต้องฝึกพัฒนาตนเองไปสู่วิชาชีพครูในอนาคตต่อไปนั้น แต่การส่งสารเพื่อเข้าใจเนื้อหา ความคิด และคุณค่าของภาษาไทยนั้นยังมีไม่มากนัก จากผลการสำรวจเบื้องต้นโดยเฉพาะในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ แม้จะเป็นการส่งสารเพื่อส่วนตนด้วยภาษาของพวกตนก็ตามที่ สาเหตุส่วนหนึ่งเป็นเพราะความเคยชินในการใช้ภาษามาจากระดับประถมศึกษาและมีมัธยมศึกษาและการเรียนการสอนในชั้นปีที่ 1 มีรายวิชามาก เวลาเรียนเวลาสอนจึงไม่ค่อยได้เจาะลึก การเรียนรู้หลักการส่งสารภาษาไทยยังไม่ได้ความรู้ที่หลากหลายเพียงพอต่อการนำไปสอนเด็กนักเรียนหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงเสนอหลักการเรียนการสอนที่สามารถช่วยให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในการส่งสารภาษาไทยได้ลึกซึ้งและรวดเร็ว โดยเฉพาะการฝึกจิตในการตระหนักถึงการส่งสารที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยโดยการปฏิบัติตามหลักโยนิโสมนสิการจักช่วยพัฒนาได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างรูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นการส่งสารของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 นี้ ผู้วิจัยมีแนวทางและมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบประยุกต์ 2 ลักษณะ คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพจึงกำหนดกลุ่มประชากรไว้ โดยใช้ขอบเขตด้านประชากร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2 จำนวน 65 คน กำหนดเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างได้ 61 คน โดยเปิดตารางของเครจซี่ และ มอร์แกน (Robert V. Krejcie and Eayrlyle W. Morgan แห่งมหาวิทยาลัย Texas (1970 : 608-609) และบวกเพิ่มอีก 5 คน (บวก-ลบได้ 20 เปอร์เซนต์) โดยกำหนดให้ห้องเรียนที่ 2 เป็นนักศึกษาที่เรียนปกติ 30 คน และนักศึกษาในห้องที่ 3 ที่เป็นห้องทดลองปฏิบัติ 31 คน ส่วนวิธีการเก็บข้อมูลจะใช้ทั้งการวิจัยแบบเชิงปริมาณคือ แสดงความคิดเห็นจากเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม และการวิจัยแบบเชิงคุณภาพโดยสัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 6 คน มาประกอบการวิจัย

ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

ในการศึกษา ครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่งได้แก่

1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยได้จัดเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามจากประชากรกลุ่มที่เรียนปกติและกลุ่มที่ทดลองใช้รูปแบบพัฒนาการส่งสารและข้อมูลจากการสัมภาษณ์

2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากรวบรวมเอกสาร การทบทวน แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สิ่งพิมพ์ ข้อมูลที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าความหมาย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแล้วนำสร้างเครื่องมือตามกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้ดังนี้

เครื่องมือแบบสอบถามเชิงปริมาณ (Questionair) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการถามผู้ฝึกปฏิบัติการทดลอง โดยผู้วิจัยจะต้องใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเชิงปริมาณ ซึ่งแบ่งแนวคำถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบฝึกการส่งสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ใน 2 ระดับ คือ ระดับห้องที่ใช้การเรียนปกติ และระดับนักศึกษาโดยใช้คู่มือการฝึกส่งสารด้วยหลักโยนิโสมนสิการที่เหมาะสม

พร้อมทั้งสร้างแบบแสดงความคิดเห็นการฝึกปฏิบัติการส่งสารในเนื้อหา 4 ด้าน คือ 1. ด้านคำศัพท์ที่ใช้ฝึก 2. ด้านกระบวนการในการฝึกตระหนักแบบโยนิโสมนสิการ 3. ด้านความรู้ที่เป็นทักษะการส่งสาร และ 4. ด้านการพัฒนาการฝึกทักษะการส่งสารที่เป็นรูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยหลักโยนิโสมนสิการ

ตอนที่ 3 ข้อมูลการเปรียบเทียบของกลุ่มที่เรียนตามปกติกับกลุ่มควบคุมการฝึกส่งสารด้วยหลักโยนิโสมนสิการเพื่อดูผลการทดลองรูปแบบพัฒนาการส่งสาร

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ

เครื่องมือแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) เป็นการตั้งคำถามถึงแบบฝึกปฏิบัติการส่งสาร(การใช้ภาษาไทย)อย่างใคร่ครวญว่ามีความเหมาะสมเพียงใด พร้อมทั้งถามถึงความเห็นในข้อฝึกปฏิบัติทั้ง 4 ด้าน

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1 ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามที่เป็นเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบฝึกการส่งสารในไว้ 4 ด้าน

2. ได้ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพคือแบบสัมภาษณ์

3. นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักศึกษาสาขาการสอนภาษาไทยชั้นปีที่ 3 ห้องเรียนที่ 2,3,4,5 นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปเก็บรวบรวมข้อมูลในสถานศึกษาจริงกับนักศึกษาทุกคน

4. เครื่องมือที่เป็นแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจดูทั้งแบบสัมภาษณ์ตามระเบียบวิธีวิจัย เนื้อหาและการใช้ภาษาและนำไปปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้พร้อมเพื่อนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1 เก็บข้อมูลเชิงปริมาณ จากนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 รวม 2 ห้อง โดยเก็บข้อมูลด้วยตนเองบ้าง ให้นักศึกษาและคณะผู้วิจัยช่วยเก็บข้อมูลบ้าง จนได้ข้อมูลตามที่ต้องการ 3.5.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ทบทวน แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สิ่งพิมพ์ ข้อมูลที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต

3.5.2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) เป็นข้อมูลที่สำคัญจากนักศึกษากลุ่มทดลอง (Key Informants) และกลุ่มควบคุม โดยการสัมภาษณ์หรือสนทนาตัวต่อตัวแบบเผชิญหน้า ผู้สัมภาษณ์จะเริ่มต้นจากการแนะนำตัวเอง แนะนำวัตถุประสงค์ของการมาสัมภาษณ์ และพยายามสร้างความเป็นกันเองกับผู้ถูกสัมภาษณ์มากที่สุด ผู้สัมภาษณ์เริ่มต้นการสัมภาษณ์แบบสองทาง โดยเริ่มต้นจากการสนทนาในประเด็นคำถามที่ง่าย ๆ ก่อน ให้ออกาสผู้ถูกสัมภาษณ์มีอิสระในการตอบให้

มากที่สุด จากนั้นนำเข้าสู่ประเด็นลึกๆ ต่อไป ผู้วิจัยใช้วิธีการบันทึกข้อมูลในประเด็นสำคัญๆ ระหว่างการสัมภาษณ์ โดยมีผู้ช่วยวิจัยทำหน้าที่จดบันทึก ข้อมูลเพียงอย่างเดียว ในการสัมภาษณ์นั้นมีปัญหาพอสมควร แม้จะอยู่ในสถานที่เดียวกันแต่เวลาไม่ค่อยเอื้ออำนวย เพราะเวลาเรียน เวลาสอนตรงกันบ้าง ต้องรอเวลาสัมภาษณ์เป็นระยะๆ แล้วนำข้อมูลนั้นมาประมวลเป็นข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยใช้ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วน 5 ระดับโดยใช้หลักของ Likert Scale คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดเป็นตัวเลข และความหมาย คือ

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

การแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยซึ่งใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับค่าคะแนนที่คำนวณได้ตามขั้นตอนที่ระบุไว้โดยเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย	ความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย
4.21 - 5.00	มีความคิดเห็นมากที่สุด
3.41 - 4.20	มีความคิดเห็นมาก
2.61 - 3.40	มีความคิดเห็นปานกลาง
1.81 - 2.60	มีความคิดเห็นน้อย
1.00 - 1.80	มีความคิดเห็นน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การตรวจสอบข้อมูล ผู้วิจัยได้ตรวจในประเด็นดังต่อไปนี้

1.1 การตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์และความพอเพียงของข้อมูลว่า ข้อมูลที่ได้มานั้นครบถ้วนสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด ให้คำตอบตรงกับประเด็นคำถามและมีมากพอที่จะวิเคราะห์หรือไม่ เป็นข้อมูลตามแนวคิดทฤษฎีหรือโครงสร้างมากเพียงใด

1.2 ตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาตรวจสอบในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล การใช้ทฤษฎีว่ามีการใช้ตรงกันหรือไม่

2. การจัดระเบียบข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลผ่านการตรวจสอบไปแล้ว นำข้อมูลมาจัดระเบียบ โดยแบ่งข้อมูลออกเป็นส่วนๆ ข้อมูล กล่าวคือ ข้อมูลที่เป็นเชิงปริมาณก็จัดระเบียบได้ง่ายตามตัวแปรตาม ส่วนข้อมูลที่เป็นเชิงคุณภาพต้องใช้เวลารวบรวมแล้วนำมาสังเคราะห์ให้เป็นองค์ความรู้

3. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อได้ตรวจสอบข้อมูลที่เก็บรวบรวม จึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาการเปรียบเทียบของตัวแปรต่างๆ เพื่อหาคำตอบและข้อสรุปในการตอบปัญหาการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยได้ดำเนินการไปตามกรอบการวิจัย

4. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ จักสังเคราะห์ให้เป็นองค์ความรู้แบบองค์รวมใช้ประกอบข้อมูลที่เป็นเชิงปริมาณ

5. สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (T-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มมร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 คณะผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า ทดลองทำแบบฝึกการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์และให้แสดงความคิดเห็นแล้ว สามารถสรุปและอภิปรายผลและผลสรุปข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

พบว่า นักศึกษาได้ตอบแบบสอบถามความคิดเห็น 61 ราย จำแนกตามเพศ คือ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 86.89 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 13.11 ด้านอายุ ส่วนมาก 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 75.48 และ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.67 ด้านเกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.01 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 47.54 รองลงมาเกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.00 คิดเป็นร้อยละ 39.34 และด้านอาชีพผู้ปกครอง ส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 52.46 และอาชีพอื่นๆ เช่น รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 26.23 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1) โดยรวม 4 ด้าน จากการสรุปด้านการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มมร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 โดยรวมแปลผลความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และผลการเปรียบเทียบโดยรวมกลุ่มที่ทดลองด้วยการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการคือ การรู้จักคิด พิจารณาก่อนการใช้คำศัพท์โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มปกติเท่ากับ 2.91 จาก 3.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .88 ต่างจากกลุ่มปกติ .76 หน่วยความถี่ ที่เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยยังมีปัญหาเรื่องการอ่านคำและการเขียนคำในการส่งสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สาเหตุประการหนึ่งคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ๆ ได้เกิดและอยู่กับสภาพของชนเผ่าในท้องถิ่นภาคเหนือที่ใช้ภาษาไทยปะปนภาษาถิ่นมานานแล้ว

2) ด้านกระบวนการในการฝึกตระหนักแบบโยนิโสมนสิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .90 เมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 1 มีการเตรียมกายเพื่ออ่านเสียงคำนั้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04 รองลงมาคือข้อที่ 3 คือ ท่านฝึกคิดถึงความถูกต้องในการใช้คำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.10 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยยังมีปัญหาเรื่องการพูดและการเขียนคำในการส่งสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สาเหตุประการหนึ่งคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ๆ ได้เรียนรู้ด้านการส่งสารมาในระดับพื้นฐานซึ่งเหมาะกับการสื่อสารตามสภาพของชนในท้องถิ่นภาคเหนือซึ่งเรียกว่าใช้ภาษาปากจนเคยชิน เมื่อต้องการใช้ภาษาที่เป็นทางการแบบมีกระบวนการใช้ภาษาที่ถูกต้องจึงเกิดปัญหา

ในการใช้และยังต้องฝึกการใช้ภาษาเพิ่มเติมอีกมากจึงเห็นว่า กระบวนการใช้ภาษาหรือการฝึกการใช้ภาษาเป็นเรื่องค่อนข้างยากจึงต้องหลักการฝึกหัดหรือหลักการตระหนักคิดในการส่งสารบ่อยๆ ซึ่งสอดคล้องตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ ที่เสนอว่า การเรียนรู้ คือ 1) มีกฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง สภาพความพร้อมหรือคุณภาพของผู้เรียนทั้งทางร่างกาย อวัยวะต่างๆ ในการเรียนรู้และจิตใจ รวมทั้งพื้นฐานและประสบการณ์เดิม สภาพความพร้อมของหู ตา ประสาทสมองกล้ามเนื้อ ประสบการณ์เดิมที่จะเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่หรือสิ่งใหม่ และ 2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้องแบบเคยชิน ซึ่งกฎนี้เป็นการเน้นความมั่นคงระหว่างการเชื่อมโยงและการตอบสนอง ที่ถูกต้องย่อมนำมาซึ่งความสมบูรณ์

3) ด้านความรู้ด้านความรู้ที่เป็นทักษะการส่งสาร มีค่าความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .75 เมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 4 ท่านเห็นว่า การอ่านต้องออกเสียงดังพอควรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .43 รองลงมาคือข้อที่ 1 ท่านเห็นว่า การอ่านต้องถูกต้องชัดเจนด้วยวรรณยุกต์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .90 เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยยังมีปัญหาเรื่องการพูดและการเขียนคำซึ่งเป็นทักษะการส่งสารโดยเฉพาะต้องผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สาเหตุประการหนึ่งคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ ได้เรียนรู้ด้านการส่งสารมาในระดับพื้นฐาน ไม่ได้เจาะลึกเป็นสาขาภาษาไทยโดยตรง เมื่อเข้ามาเรียนสาขาภาษาไทยโดยตรงแล้วจะเกิดปัญหาการใช้ภาษาไทยมากเพราะต้องเรียนให้มีความรู้ที่ถ่องแท้ ลึกซึ้ง และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาในอนาคต ดังนั้น นักศึกษาจึงยังมีความรู้ที่ไม่ลึกซึ้งนัก จึงต้องพยายามศึกษาเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะโดยฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาทั้งอักขรวิธี วจีวิทยา วากยสัมพันธ์และฉันทลักษณ์ ตามแนวการเรียนภาษาไทย ตามแนวคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณแบบโยนิโสมนสิการและแนวทางภาษาศาสตร์ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมน อมรวิวัฒน์, วศิน อินทสระ และ เสนาะ ผดุงฉัตร ที่ได้ศึกษาเรื่องโยนิโสมนสิการให้มีวิจารณ์ญาณในการคิดก่อนการส่งสารและรับสารเพราะหลักโยนิโสมนสิการนี้เป็นกระบวนการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างแท้จริง มี 10 วิธี ตามแนวคิดของ ได้ประมวลตัวอย่างมาประกอบเข้ากับวิธีคิดแต่ละวิธีของพระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ดังนี้ 1. วิธีคิดแบบสืบสาวเหตุปัจจัย คือ การพิจารณาปรากฏการณ์ที่เป็นผลให้รู้จักสภาวะที่เป็นจริง 2. วิธีคิดแบบแยกแยะส่วนประกอบ เป็นวิธีคิดแบบจำแนกแยกแยะองค์รวมของสรรพสิ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อยๆ หรือคิดวิเคราะห์และจัดหมวดหมู่ขององค์ประกอบย่อยๆ นั้น 3. วิธีคิดแบบสามัญลักษณ์ หรือวิธีคิดแบบรู้เท่าทันธรรมดา คือ มองอย่างรู้เท่าทันความเป็นไปของสิ่งทั้งหลาย 4. วิธีคิดแบบแก้ปัญหา (แบบอริยสัจ) มีลักษณะทั่วไป 2 ประการ คือ 4.1 เป็นวิธีคิดตามเหตุและผล สืบสาวจากผลไปหาเหตุแล้วแก้ไขและทำการที่ต้นเหตุ 4.2 เป็นวิธีคิดที่ตรงจุด ตรงเรื่องตรงไปตรงมาไม่ฟุ้งซ่านออกไปเรื่องอื่นและต้องเป็นการแก้ไขที่ปฏิบัติได้จริง 5. วิธีคิดแบบบรรณธรรมสัมพันธ์ หรือคิดตามหลักการและความมุ่งหมาย เมื่อรู้ว่าหลักการเป็นอย่างไร ความมุ่งหมายเป็นอย่างไร ก็ทำให้ถูกต้องตามหลักการและจุดมุ่งหมายนั้น 6. วิธีคิดแบบคุณโทษและทางออก เป็นการ

มองสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง 7. วิธีคิดแบบคุณค่าแท้และคุณค่าเทียม เป็นวิธีคิดที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับความต้องการ และการประเมินค่าของบุคคล 8. วิธีคิดแบบปลูกเร้าคุณธรรม เป็นวิธีคิดที่รู้จักนำเอาประสบการณ์ที่ผ่านพบมาคิดปรุงแต่งไปในทางที่ดีงาม เป็นประโยชน์เป็นกุศล ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อบุคคล เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม มีจิตใจที่สะอาดผ่องแผ้ว แล้วแสดงออกเป็นพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ต่อไป 9. วิธีคิดแบบเป็นอยู่ในปัจจุบัน คิดตามแบบมหาสติปัญญาสูตร พงษ์พิจารณามีสติระลึกอยู่กับสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ เกิดขึ้นหรือรู้การกระทำทุกขณะจิต เป็นแนวคิดแห่งปัญญาไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นอยู่ขณะนี้ ล่วงไปแล้ว หรือเป็นเรื่องของการกายหน้า หากเป็นการคิดด้วยปัญญาถูกต้องตามหลักการของพระพุทธศาสนาและ 10. วิธีคิดแบบวิภาษวาท คือ แยกแยะ แบ่งออก จำแนก หรือ แจกแจงใกล้เคียงกับคำว่า วิเคราะห์

4) ด้านการพัฒนาการฝึกทักษะการการสื่อสารที่เป็นรูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโยนิโสมนสิการ มีค่าความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .93 เมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 3 ก่อนใช้ถ้อยคำต้องใคร่ครวญถึงผลการใช้คำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11 รองลงมาคือข้อที่ 4 ก่อนใช้ถ้อยคำต้องใคร่ครวญถึงคนที่ใช้คำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และมีค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.02 ที่เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยยังมีปัญหาเรื่องการพูดและการเขียนคำซึ่งเป็นทักษะการส่งสารโดยเฉพาะต้องผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สาเหตุประการหนึ่งคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ ได้เรียนรู้ด้านการส่งสารมาในระดับพื้นฐาน จำต้องเพียรพยายามศึกษาเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะหรือต้องพัฒนาการเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนให้มากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) ที่กล่าวถึงแนวทางพัฒนาการศึกษาโดยใช้หลักโยนิโสมนสิการเพื่อให้เกิดความเข้าใจการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น และรู้จักการใคร่ครวญ มีรายละเอียดบางข้อ ดังนี้ 1. วิธีคิดแบบสืบสาวเหตุปัจจัย คือ การพิจารณาปรากฏการณ์ที่เป็นผลให้รู้จักสภาวะที่เป็นจริง 2. วิธีคิดแบบแยกแยะส่วนประกอบ เป็นวิธีคิดแบบจำแนกแยกแยะองค์รวมของสรรพสิ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อยๆ หรือคิดวิเคราะห์และจัดหมวดหมู่ขององค์ประกอบย่อยๆ นั้น 3. วิธีคิดแบบสามัญลักษณ์ หรือวิธีคิดแบบรู้เท่าทันธรรมตา คือ มองอย่างรู้เท่าทันความเป็นไปของสิ่งทั้งหลาย 4. วิธีคิดแบบแก้ปัญหา (แบบอริยสัจ) มีลักษณะทั่วไป 2 ประการ คือ 4.1 เป็นวิธีคิดตามเหตุและผล สืบสาวจากผลไปหาเหตุแล้วแก้ไขและทำการที่ต้นเหตุ 4.2 เป็นวิธีคิดที่ตรงจุดตรงเรื่อง ตรงไปตรงมาไม่ฟุ้งซ่านออกไปเรื่องอื่นและต้องเป็นการแก้ไขที่ปฏิบัติได้จริง และ 5. วิธีคิดแบบคุณโทษและทางออกเป็นการมองสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง

ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่อง รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มมร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 โดยรวมทั้ง 4 ด้านมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก รวมทั้งข้อเสนอแนะที่ได้จากการค้นพบ (Fact Findings) จากผลการวิจัยทั้ง 4 ด้าน ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นข้อเสนอแนะเป็น 2 ระดับ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

พบว่า รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 โดยรวมทั้ง 4 ด้านมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเป็นเชิงนโยบายว่า ทางสาขาวิชาการสอนภาษาไทยและวิทยาลัยศาสนศาสตร์ควรมีโครงการอบรมให้นักศึกษาที่เข้าเรียนในกิจกรรมพิเศษด้านการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างน้อยขึ้นปีละ 1 ครั้งเพื่อให้นักศึกษาที่จะเป็นครูภาษาไทยมีความตระหนักเรื่องการส่งสาร การออกเสียงคำไทยโดยเฉพาะการส่งสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ส่วนระดับมหาวิทยาลัยควรมีแผนพัฒนาการส่งสารของนักศึกษาสาขาที่เป็นวิชาชีพครู หรือ ควรจัดสรรงบประมาณให้กับนักศึกษาที่จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักศึกษาด้วย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยเรื่อง รูปแบบพัฒนาการส่งสารภาษาไทยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 2 มจร วิทยาเขตล้านนา ปีการศึกษา 1/2561 โดยรวมทั้ง 4 ด้านมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

- 1) ควรวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบหลักการส่งสารภาษาไทยกับการเทียบภาษาศาสตร์ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 4 มจร วิทยาเขตล้านนา
- 2) ควรวิจัย การเปรียบเทียบหลักการอ่านภาษาไทยกับเทียบอักษรโรมันของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 3 มจร วิทยาเขตล้านนา
- 3) ควรวิจัยเรื่อง การส่งสารภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยปีที่ 1 มจร วิทยาเขตล้านนาเทียบกับคำที่ใช้ทั่วไป

บรรณานุกรม

- กฤษณผล จันทรพรหม. (2548). การศึกษารูปแบบมหาวิทยาลัยเสมือนจริงที่เหมาะสมสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์การศึกษาศุภบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ออดสำเนา).
- กุลธิดา ธรรมวิวัฒน์ จริยา เหนียนเฉลย และบุญเลิศ เพ็งสุข. (2549). การศึกษาสภาพและปัญหาการสื่อสารภายในองค์กรของผู้บริหาร อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ ในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 1.
- จารึก สงวนพงษ์ และคณะ. (2552). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). พระนครศรีอยุธยา: เทียนวัฒนาพรินต์ติ้ง.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บำหยัน อิมสำราญ. (2550). ภาษากับการสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: ขนกนารถ ซินเซย์. (2550). รูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์การศึกษาศุภบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ออดสำเนา).
- เดือนเพ็ญ ประทุม. (2554). ได้ทำการศึกษาเรื่องแนวทางการสื่อสารเพื่อสร้างวัฒนธรรมแกร่งในองค์กร ยุบรวมกรณีกรรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย.

- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2534). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาพฤติกรรมการสอนภาษาไทย ด้านประสิทธิภาพในการสอนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย โดยใช้การสอนแบบทดลองสอน เพื่อนกับการสอนแบบดูวิดีโอทัศน์. *งานวิจัยคณะครุศาสตร์:วิทยาลัยครูธนบุรีสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์*.
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรจง อมรชีวิน. (2556). *Critical Thinking การคิดอย่างมีวิจารณญาณ*. กรุงเทพฯ: หจก.ภาพพิมพ์.
- บุญส่ง หาญพานิช. (2546). *การพัฒนา รูปแบบการบริหารจัดการความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา)*.
- ประพินท์ สังขามผล. (2553). “การใช้เทคนิคการเรียนการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กรณีตัวอย่าง เพื่อฝึกทักษะ การอ่านคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสันทรายวิทยาคม อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 2”.
- เบญจมาศ กาฬสุวรรณ. (2538). *ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตาน. , วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2551). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.(2553).
- พรจันทร์ พรศักดิ์กุล. (2550). รูปแบบกระบวนการงบประมาณของโรงเรียนที่บริหารงบประมาณแบบใช้โรงเรียนเป็นฐานในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.วิทยานิพนธ์การศึกษาดุสิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (อัดสำเนา).
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ และคณะ. (2540). *ภาษาไทย 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2544). *การประเมินโครงการแนวคิดและแนวปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตน์ะ บัวสนธ์. (2552). *การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คำสมัย.
- รุ่งรัชดาพร เวหะชาติ. (2548). *การพัฒนา รูปแบบการบริหารคุณภาพทั้งองค์การของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. ดุษฎีนิพนธ์การศึกษาดุสิตบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา*
- วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร; ปีที่ 2 ฉบับที่ 4 : กรกฎาคม – ธันวาคม 2553Rajabhat Sakon Nakhon University Journal; 2(4) : July – December 2010
- วิสุทธิ วิจิตรพัชราภรณ์. (2547). *การพัฒนา รูปแบบการจัดการศึกษาแบบกระจายอำนาจในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามแนวทางพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.